

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 809

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 12 octombrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 293 din 4 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 ² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	2–4
Decizia nr. 371 din 30 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. 3 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare	5–7
Decizia nr. 460 din 22 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate	8–13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
743. — Hotărâre pentru completarea Hotărârii Guvernului nr. 313/2017 privind înființarea, organizarea și funcționarea Departamentului pentru dezvoltare durabilă	14
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
645. — Decizie pentru eliberarea domnului Enache Jiru din funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice.....	15
646. — Decizie pentru numirea domnului Tiberiu Valentin Mavrodin în funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 293**

din 4 mai 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Valer Dorneanu — președinte
 Marian Enache — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Daniel-Marius Morar — judecător
 Mona-Maria Pivniceru — judecător
 Livia Doina Stanciu — judecător
 Simona-Maya Teodoroiu — judecător
 Varga Attila — judecător
 Daniela Ramona Marițiu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
 Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Florica Mihalcea în Dosarul nr. 218/42/2016/a1 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.196D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.205D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Marius Valentin Voicu în Dosarul nr. 1.975/1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.205D/2016.

4. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.052D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Cristian Stolniceanu și Societatea Comercială „Agenția de Cadastru și Topografie” — S.R.L. în Dosarul nr. 4.264/99/2015 al Tribunalului Iași — Secția penală. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.052D/2016.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.205D/2016 și nr. 3.052D/2016 la Dosarul nr. 1.196D/2016, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că susținerile autorilor excepției nu sunt fundamentate. Arată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare, instanța de contencios constituțional pronunțând deciziile nr. 400 și nr. 405 din 15 iunie 2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

7. Prin Încheierea din 23 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 218/42/2016/a1, **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Florica Mihalcea cu ocazia soluționării unei cauze penale.

8. Prin Decizia nr. 248/A din 7 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.975/1/2016, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Marius Valentin Voicu cu ocazia soluționării unei cauze penale.

9. Prin Încheierea din 22 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 4.264/99/2015, **Tribunalul Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Cristian Stolniceanu și Societatea Comercială „Agenția de Cadastru și Topografie” — S.R.L. cu ocazia soluționării unei cauze penale.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin că lipsa denumirii marginale a infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 determină neconstituționalitatea acesteia. Apreciază că, în cazul textului de lege criticat, legiuitorul nu a făcut o trimitere expresă, prin indicarea numărului articolului referitor la infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 din Codul penal. Totodată, în măsura în care se admite că infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 este o infracțiune autonomă, distinctă de cea prevăzută de art. 297 din Codul penal, ne aflăm în fața unei duble incriminări a aceleiași fapte. Lipsa de predictibilitate a textului de lege criticat a generat o jurisprudență neunitară în calificarea acestei infracțiuni, cu consecința că această infracțiune nu mai este astfel reglementată de legiuitor, ci este lăsată la latitudinea instanțelor judecătorești, care pot aplica sancțiuni diferite pentru persoane aflate în situații similare. În final, susține că neconstituționalitatea dispozițiilor de lege criticate derivă și din faptul că noțiunea de „folos necuvenit” nu este definită de nicio normă legală, ceea ce determină lipsa de claritate, previzibilitate și accesibilitate a normei incriminatoare.

11. Totodată, sintagma „dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit” este, de asemenea, neconstituțională, încălcând prevederile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală și pe cele ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Legiuitorul nu precizează în cuprinsul dispoziției de lege criticate împrejurarea că funcționarul trebuie să urmărească obținerea unui folos, fiind suficient ca procurorul să afirme că o altă persoană a avut un avantaj din săvârșirea faptei. Astfel, sintagma „a obținut”, fără existența vreunei precizări în

sensul existenței intenției funcționarului public de a obține pentru el sau pentru altul un folos, prin hazardul pe care îl presupune, determină imprezibilitatea dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000.

12. În final, se invocă jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la principiul clarității și previzibilității legii și la principiul legalității incriminării pedepsei.

13. **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** apreciază că textul criticat are în vedere exclusiv infracțiunile de abuz în serviciu și pe cele de uzurparea funcției, cu consecința menționată în text, iar nu pe cele privind infracțiunile de serviciu și de uzurpare a funcției, așa cum s-a susținut prin cererea de sesizare, astfel că, din această perspectivă, textul criticat îndeplinește cerințele de claritate și precizie. În continuare, arată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat de mai multe ori asupra constituționalității dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000, respingând excepțiile ca neîntemeiate.

14. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** apreciază că dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 nu instituie o răspundere obiectivă pentru forma agravată a infracțiunii. Drept urmare, această agravantă nu este incidentă în mod automat, ori de câte ori funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, independent de atitudinea subiectivă a acestuia. Textul se completează cu dispozițiile generale ale Codului penal, care stabilesc o răspundere subiectivă și în situația circumstanțelor agravante și a elementelor circumstanțiale cu caracter agravat, art. 30 alin. (3) din acest act normativ prevăzând expres că nu constituie circumstanță agravantă sau element circumstanțial agravant starea, situația, împrejurarea pe care infractorul nu a cunoscut-o la momentul săvârșirii infracțiunii. De asemenea, potrivit art. 50 alin. (2) din Codul penal, circumstanțele privitoare la fapta se răsfrâng asupra autorilor și participanților numai în măsura în care aceștia le-au cunoscut și le-au prevăzut.

15. **Tribunalul Iași — Secția penală** arată că asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate Curtea Constituțională s-a mai pronunțat din perspectiva unor critici similare, respingând excepția, ca neîntemeiată, prin deciziile nr. 400 din 15 iunie 2016 și nr. 405 din 15 iunie 2016.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Guvernul** apreciază că dispozițiile legale criticate se aplică tuturor inculpaților aflați în aceeași situație juridică, fără privilegii sau discriminări, fiind conforme cu prevederile art. 16 din Constituție. De asemenea, Guvernul arată că dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000, care incriminează anumite comportamente ca fiind infracțiuni, sunt incluse într-o lege organică, astfel că acestea sunt conforme cu prevederile art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție. Pedepsa pentru infracțiunea de la art. 13² din Legea nr. 78/2000 este una prevăzută de lege, motiv pentru care dispozițiile criticate nu încalcă prevederile art. 23 alin. (12) din Constituție și nici art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În final se face referire la Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016.

18. **Avocatul Poporului** arată că a transmis punctul său de vedere în dosarele nr. 61D/2016, nr. 171D/2016, nr. 1.258D/2016, nr. 1.505D/2016, nr. 3.154D/2016 și nr. 3.479D/2016, în sensul că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În continuare, arată că a făcut referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la principiul legalității, apreciind, totodată, că textul legal criticat este suficient de precis și clar pentru a observa cu ușurință că

sanctiunea penală se aplică doar în condițiile în care fapta se realizează, din punctul de vedere al elementului material, printr-o acțiune a făptuitorului — funcționar public, iar termenul „act” utilizat de textul incriminator are înțelesul de operație pe care subiectul activ trebuie să o efectueze în virtutea atribuțiilor de serviciu. În acest sens, prin neîndeplinirea unui „act” se înțelege omisiunea făptuitorului de a efectua acea activitate, acea operație pe care era obligat să o facă, iar prin „îndeplinirea în mod defectuos a unui act” se înțelege efectuarea unei operații în mod abuziv, respectiv altfel de cum trebuia făcută, adică în alte condiții decât prevede legea.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000. Dispozițiile criticate au fost introduse prin articolul unic pct. 1 din Legea nr. 521/2004 privind modificarea și completarea Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.123 din 29 noiembrie 2004. Dispozițiile criticate au fost modificate prin art. 79 pct. 9 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012. Dispozițiile criticate au următorul conținut: *„În cazul infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.”*

22. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) potrivit căruia în România respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) potrivit căruia părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 23 alin. (12) potrivit căruia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii, art. 73 alin. (3) lit. h) referitor la categoriile de legi, art. 124 alin. (1) și (2) referitor la înfăptuirea justiției și art. 142 alin. (1) potrivit căruia Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 și art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 49 alin. (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, răspunzând unor critici similare cu cele din prezenta cauză, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000, prin Decizia nr. 400 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 639 din 19 august 2016, și Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016.

24. Cu acele prilejuri, Curtea a statuat că Legea nr. 78/2000 constituie o reglementare specială, derogatorie de la dreptul comun, care instituie măsuri de prevenire, descoperire și sancționare a faptelor de corupție și se aplică unei categorii de persoane clar circumstanțiate de legiuitor încă din primul articol al legii. Statutul juridic diferit al acestor persoane, din perspectiva scopului urmărit de legiuitor prin dispozițiile Legii nr. 78/2000, justifică stabilirea unui tratament juridic diferit, cum este și infracțiunea mai severă a infracțiunilor de abuz în serviciu și a infracțiunilor de uzurpare a funcției. Împrejurarea că unele instanțe de judecată aplică diferit dispozițiile legale criticate, considerându-le o formă agravată a infracțiunii de abuz în serviciu sau o infracțiune autonomă, nu reprezintă o problemă de constituționalitate, deoarece, în acord cu art. 124 alin. (1) și (2) din Constituție, în procesul de înfăptuire a justiției instanțele judecătorești interpretează în mod automat legea, interpretarea fiind o fază/condiție *sine qua non* procesului de aplicare a legii. Totodată, Curtea a reținut că eventualele abuzuri ale organelor judiciare ce țin de caracterul autonom sau nu al infracțiunii contestate nu pot fi convertite în motive de neconstituționalitate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege. În plus, infracțiunea prevăzută de art. 132 din Legea nr. 78/2000 este, așa cum însuși legiuitorul a definit-o, o infracțiune asimilată infracțiunilor de corupție.

25. În ceea ce privește noțiunea de „folos necuvenit”, Curtea a reținut că aceasta nu are un caracter echivoc, întrucât își are explicațiile doctrinare conturate de-a lungul anilor și reflectă faptul că folosul astfel obținut este „legal nedatorat”, are caracter de retribuție, constituind o plată ori răsplată în vederea determinării unui act explicit, un contraechivalent al conduitei lipsite de probitate a subiectului activ al infracțiunilor de abuz în serviciu ori de uzurpare a funcției. De altfel, câtă vreme *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, atunci folosul presupune orice avantaje patrimoniale, bunuri, comisioane, împrumuturi, premii, prestații de servicii în mod gratuit, angajarea, promovarea în serviciu, dar și avantaje nepatrimoniale, cu condiția ca acestea să fie legal nedatorate. Curtea a arătat că această noțiune este folosită și de instrumentele internaționale, de exemplu Convenția penală privind corupția, adoptată de Consiliul Europei la 27 ianuarie 1999, la Strasbourg, ratificată de România prin Legea

nr. 27/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 30 ianuarie 2002, prevederile art. 15, art. 16, art. 18, art. 19 și art. 25 din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York la 31 octombrie 2003, semnată de România la Merida la 9 decembrie 2003 și ratificată prin Legea nr. 365/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 903 din 5 octombrie 2004, Convenția civilă asupra corupției, adoptată la Strasbourg la 4 noiembrie 1999 și ratificată de România prin Legea nr. 147/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 18 aprilie 2002.

26. Mai mult, incriminarea urmărește, deopotrivă, atât sancționarea încălcării normelor legale care conferă temei și justificare obținerii unor foloase, cât și a modului de exercitare a atribuțiilor de serviciu, respectiv când funcționarul public nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos.

27. Totodată, Curtea a constatat că, prin infracțiunea prevăzută de dispozițiile art. 132 din Legea nr. 78/2000, legiuitorul a dorit incriminarea faptei de abuz în serviciu și atunci când, pe lângă urmarea imediată prevăzută de dispozițiile Codului penal, subiectul activ al infracțiunii obține pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit. Referitor la sintagma „a obținut”, Curtea a observat că aceasta are, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, sensul de „a primit”, „a dobândit”, „a realizat”. Expresia „pentru sine ori pentru altul” se referă la destinația foloaselor, prin sintagma „pentru altul” legiuitorul înțelegând să incrimineze și o destinație colaterală, deviată a foloaselor obținute din săvârșirea acestei infracțiuni de către funcționarul public. Astfel, Curtea a constatat că nu are relevanță existența unei relații de rudenie/prietenie între funcționarul public și persoana care a dobândit avantajul, esențială fiind dobândirea de către o persoană (funcționar public sau terț) a unui folos necuvenit.

28. În ceea ce privește susținerile potrivit cărora există o lipsă de corelare între Codul penal, Legea nr. 78/2000 și alte legi speciale care cuprind prevederi similare, Curtea a constatat că acestea nu se constituie în veritabile critici de neconstituționalitate ce pot face obiectul unui control de constituționalitate din partea instanței de contencios constituțional.

29. Neintervenind elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florica Mihalcea în Dosarul nr. 218/42/2016/a1 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, de Marius Valentin Voicu în Dosarul nr. 1.975/1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, de Cristian Stolniceanu și Societatea Comercială „Agenția de Cadastru și Topografie” — S.R.L. în Dosarul nr. 4.264/99/2015 al Tribunalului Iași — Secția penală și constată că dispozițiile art. 132 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și Tribunalului Iași — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 371

din 30 mai 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. 3
din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. 3 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, excepție ridicată de Vasile Nistor în Dosarul nr. 3.805/2/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 404D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 aprilie 2017, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 9 mai 2017, apoi, în temeiul prevederilor art. 57 din Legea nr. 47/1992 și ale art. 56 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 30 mai 2017, dată la care este pronunțată prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 22 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.805/2/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. 3 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare.**

4. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Vasile Nistor într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri prin care se solicită anularea unui act administrativ, respectiv a Regulamentului nr. 754/1998 privind organizarea și funcționarea Consiliilor de judecată (M.I.), regulament care, potrivit susținerilor autorului excepției de neconstituționalitate, nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că militarul este subiect al unui raport de muncă, raport juridic care ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale, astfel că elementele principale care vizează cele trei aspecte ale raportului de muncă se referă în mod intrinsec la statutul cadrelor militare, statut care este reglementat

prin lege organică. Astfel, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, răspunderea disciplinară a cadrelor militare trebuie reglementată prin lege organică, care să fie adusă la cunoștința publică, respectiv prin Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, lege specială în sensul art. 1 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Or, dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât prevăd ca procedura cercetării prealabile în materie disciplinară să fie stabilită printr-o normă administrativă, cu putere juridică inferioară legii, respectiv printr-un regulament militar. Potrivit art. 73 alin. (3) lit. p) din Constituție, regimul general privind raporturile de muncă se reglementează prin lege organică, sens în care Legea nr. 53/2003 — Codul muncii are un capitol distinct, care reglementează răspunderea disciplinară și, tocmai de aceea, art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție prevede că statutul funcționarului public trebuie stabilit prin lege organică.

6. De asemenea, se susține că dispozițiile criticate reprezintă „norme în alb” pentru procedura disciplinară prealabilă pentru cadrele militare, aplicarea sancțiunilor disciplinare sau activitatea consiliilor de onoare și de judecată. Astfel, se ajunge ca un aspect esențial, care vizează executarea sau încetarea raporturilor de serviciu să fie reglementat printr-un act administrativ care nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, fiind lipsit de publicitate și opozabilitate față de cei asupra cărora ar produce efecte, ceea ce este de natură să aducă atingere dreptului la apărare și dreptului la informație. Prin delegarea unei competențe care aparține exclusiv puterii legislative către un membru al puterii executive se încalcă art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție. Totodată, prevederile criticate sunt lipsite de previzibilitate și transparență, întrucât personalul militar vizat de acestea nu are posibilitatea de a își adapta comportamentul în mod corespunzător și nici de a avea reprezentarea corectă a derulării procedurii cercetării disciplinare. De asemenea, procedura de aplicare a sancțiunilor disciplinare și de comunicare a acestora se află sub semnul incertitudinii, ca urmare a lipsei unor reglementări prin lege organică, fapt ce permite organelor executive să restricționeze accesul la informațiile cu caracter personal prin clasificarea acestora ca „secret”. În acest context, precizează că, în speța de față, actul administrativ individual unilateral (ordinul de aplicare a sancțiunii disciplinare) a fost clasificat ca „secret” — „secret de serviciu”.

7. În susținerea excepției de neconstituționalitate invocă Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 2 iulie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 59 alin. (2), art. 60 alin. (1) și ale art. 62 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, precizând că situația din speța de față este similară celei din decizia menționată. Atât

Legea nr. 80/1995, cât și Legea nr. 360/2002 sunt legi organice, prin care este reglementată activitatea unor categorii speciale de funcționari publici, respectiv cadre militare și polițiști.

8. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, sens în care menționează Decizia Curții Constituționale nr. 773 din 10 noiembrie 2015.

11. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, sens în care arată că prevederile criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport de critici similare, astfel că cele reținute în Decizia nr. 773 din 10 noiembrie 2015 sunt aplicabile *mutatis mutandis* în cauza de față.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 35 alin. 3 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 20 iulie 1995, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „*Organizarea și funcționarea consiliilor de onoare și consiliilor de judecată se stabilesc prin regulamentele militare.*”

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) referitor la separația și echilibrul puterilor și la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 31 privind dreptul la informație, art. 73 alin. (3) lit. j) și lit. p), potrivit căruia „*prin lege organică se reglementează: [...] j) statutul funcționarilor publici; [...] p) regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială.*”

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor art. 35 alin. 3 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, sens în care este Decizia nr. 773 din 10 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 18 ianuarie 2016, excepție ridicată chiar de către autorul prezentei excepții. Prin această decizie, Curtea a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate, prilej cu care a constatat că întreaga motivare în ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a prevederilor criticate din statutul cadrelor militare se întemeiază

pe o comparație a acestor dispoziții cu cele reținute în Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 11 septembrie 2014, referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 59 alin. (2), art. 60 alin. (1) și ale art. 62 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, autorul excepției de neconstituționalitate neaducând, în mod concret, critici pertinente referitoare la statutul cadrelor militare în raport de prevederile constituționale cuprinse în art. 118 alin. (2) din Constituție, care le guvernează și în temeiul cărora legiuitorul a adoptat statutul cadrelor militare. Totodată, Curtea a menționat că este evident că cele două acte normative [Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare și Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului], care, în esență, reglementează statutele unor categorii distincte de profesii, nu pot fi analizate împreună și comparate, ci doar în mod distinct, în funcție de temeiurile constituționale care stau la baza adoptării acestor statute și de criticile formulate în concret. În consecință, Curtea a constatat că excepția de neconstituționalitate nu este motivată în raport de conținutul normativ al prevederilor legale, raportat la prevederile constituționale sub incidența cărora au fost adoptate, astfel că din această perspectivă este inadmisibilă (în acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 919 din 6 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 15 iulie 2011).

17. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate formulată în prezenta cauză, Curtea, observă că, din analiza actelor dosarului cauzei, reiese că acțiunea a fost soluționată, instanța de judecată reținând că „din promovarea prezentei cereri de chemare în judecată, reclamantul urmărește anularea Regulamentului M.I. nr. 754/1998 privind organizarea și funcționarea comisiilor de judecată, act care a stat la baza efectuării cercetării disciplinare finalizate prin emiterea Ordinului IGP nr. 01107 din 25.06.1998, prin care a fost trecut în rezervă ca urmare a săvârșirii unor abateri grave; reclamantul a întreprins numeroase demersuri procesuale care au avut drept scop anularea Ordinului I.G.P. nr. 01107 din 25.06.1998, prin care i s-a aplicat sancțiunea disciplinară a trecerii în rezervă, demersuri soluționate prin respingerea lor irevocabilă. Așadar, în privința actului administrativ cu caracter individual producător de efecte față de reclamant (Ordinul I.G.P. nr. 01107 din 25.06.1998) s-a statuat cu putere de lucru judecat că este legal întocmit; potrivit dispozițiilor art. 8 alin. (11) din Legea nr. 554/2004, persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat pot formula cereri de cerere prin care invocă apărarea unui interes legitim public numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat; întrucât demersurile judiciare îndreptate împotriva Ordinului I.G.P. nr. 01107 din 25.06.1998 au fost respinse cu putere de lucru judecat, instanța de judecată apreciază că, în cadrul prezentei acțiuni, prin care se urmărește anularea actului normativ în baza căruia a fost emis ordinul de trecere în rezervă, reclamantul nu mai este titularul unui interes legitim vătămat în sensul art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) lit. p) din Legea contenciosului administrativ”. Pentru aceste considerente, instanța de judecată a respins acțiunea ca neîntemeiată.

18. În acest context, Curtea observă că a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. 3 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, iar, în

încheierea de sesizare, instanța de judecată arată că „urmare a soluționării excepțiilor invocate prin întâmpinare, acțiunea are un singur capăt de cerere, respectiv anularea Regulamentului nr. 754/1998”. Față de obiectul acțiunii principale introduse la instanța de judecată, Curtea observă că prin cererea de chemare în judecată cu privire la anularea Regulamentului nr. 754/1998 privind organizarea și funcționarea Consiliilor de judecată, în realitate, se aduc critici de neconstituționalitate prevederilor legale în temeiul cărora a fost adoptat acest Regulament, respectiv art. 35 alin. 3 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare.

19. Ca atare, întrucât legalitatea actului administrativ individual a fost statuată ca având autoritate de lucru judecat, autorul excepției de neconstituționalitate nu justifică niciun interes procesual în sensul Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, în vederea promovării unei cereri de anulare a actelor administrative normative care au stat la baza celor individuale. Prin urmare, o asemenea acțiune nu poate fi calificată decât ca o acțiune directă, formulată în vederea constatării neconstituționalității dispozițiilor legale care au stat la baza adoptării actelor administrative normative. Față de această împrejurare, Curtea reține că formularea acțiunii în contencios administrativ și motivarea excepției de neconstituționalitate se identifică și se suprapun, context în care a fost creat un cadru procesual pentru ridicarea acestei excepții de neconstituționalitate.

20. În aceste condiții, demersul contestatorului se constituie **într-o veritabilă acțiune directă de constatare a neconstituționalității unor prevederi legale**, contrară dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „(1) *Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia[...]*”.

25. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. 3 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, excepție ridicată de Vasile Nistor în Dosarul nr. 3.805/2/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

21. În acest sens, într-o jurisprudență constantă, Curtea a reținut că „în cadrul procesului judiciar, excepția de neconstituționalitate se înscrie în rândul excepțiilor de procedură prin care partea care le ridică, instanța de judecată din oficiu sau procurorul urmărește împiedicarea unei judecări care s-ar întemeia pe o dispoziție legală neconstituțională. În aceeași ordine conceptuală, excepția de neconstituționalitate reprezintă o chestiune prejudicială, adică o problemă juridică a cărei rezolvare trebuie să **preceadă soluționarea litigiului cu care este conexă**. [...] Excepția de neconstituționalitate nu poate forma obiectul unei acțiuni principale nici în fața instanței de judecată sau de arbitraj, unde constituie întotdeauna un mijloc de apărare într-un litigiu în curs de soluționare, și nici în fața Curții Constituționale” (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 660 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007). Posibilitatea ridicării excepției de neconstituționalitate presupune existența unui **litigiu pe rolul instanței, iar soluționarea acestuia depinde de rezolvarea de către Curtea Constituțională a unei excepții care are legătură cu cauza**.

22. Ca atare, Curtea reține că, indiferent de soluția pe care ar pronunța-o în privința reglementării criticate, aceasta nu ar avea înrâurire asupra litigiului dedus judecării, deoarece, astfel cum arată instanța de judecată, în privința actului administrativ cu caracter individual producător de efecte față de reclamant (Ordinului I.G.P. nr. 01107 din 25.06.1998) s-a statuat cu **putere de lucru judecat că este legal întocmit**, prin alte cereri și demersuri procesuale care au avut drept scop anularea ordinului menționat.

23. Așadar, acțiunea de față echivalează cu o acțiune directă de constatare a neconstituționalității unor prevederi legale, ceea ce este contrar prevederilor dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

24. Față de cele prezentate, în cauza de față sunt aplicabile *mutatis mutandis* considerentele mai sus citate din jurisprudența Curții Constituționale, iar excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 460

din 22 iunie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, excepție ridicată de Andra-Roxana Trandafir în Dosarul nr. 47.685/3/2015 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.213D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 13 iunie 2017, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 396 din Codul de procedură civilă, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 22 iunie 2017, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 20 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 47.685/3/2015, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate.** Excepția a fost ridicată de Andra-Roxana Trandafir în cadrul unei acțiuni civile având ca obiect pretenții.

4. În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, autoarea acesteia arată că dispozițiile art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 prevăd că anumite categorii de asigurați, care desfășoară activitatea la mai mulți angajatori, primesc indemnizațiile prevăzute în această ordonanță de la fiecare dintre angajatori. Or, consideră că aceste dispoziții de lege sunt neconstituționale în măsura în care nu permit unei persoane care are o profesie liberală și este totodată salariat să beneficieze de indemnizație de maternitate într-un quantum raportat la toate veniturile obținute și pentru care a plătit contribuția pentru concedii și indemnizații.

5. Autoarea excepției, cunoscând că, prin Decizia nr. 584 din 29 septembrie 2015, Curtea Constituțională a mai analizat dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, precizează că aspectele de neconstituționalitate pe care le invocă sunt diferite față de cele analizate în decizia mai sus amintită și privesc un articol diferit din actul normativ menționat.

Astfel, spre deosebire de autorul excepției de neconstituționalitate soluționate prin Decizia nr. 584 din 29 septembrie 2015, în prezenta cauză invocă diferența de tratament dintre persoanele care sunt salariați și avocați, după modalitatea de exercitare a acestei din urmă profesii (avocat salarizat în interiorul profesiei sau avocat colaborator).

6. În acest sens arată că, efect al dispozițiilor art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2015, dacă o persoană este salariat și în același timp judecător sau procuror, va primi o indemnizație de maternitate calculată în raport cu ambele venituri realizate, dar, dacă este salariat și avocat, va primi indemnizație de maternitate doar pentru veniturile obținute în calitate de salariat, chiar dacă, exact ca în prima situație, a contribuit pentru această indemnizație în ambele calități. De asemenea, dacă o persoană este salariat și avocat salarizat în interiorul profesiei, va primi indemnizație de maternitate pentru ambele venituri. Dacă însă este salariat și avocat colaborator, va primi indemnizație doar pentru veniturile realizate în calitate de salariat.

7. Consideră că dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 nu fac decât să prevadă categoriile de persoane care sunt asigurate pentru concediul de maternitate și alte concedii și în niciun caz nu exclud de la acordarea indemnizației persoanele care obțin venituri dintr-o sursă dublă.

8. Prin urmare, apreciază că, în măsura în care art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 permite anumitor categorii de asigurați să beneficieze de indemnizația de maternitate corespondentă mai multor surse de venit și exclude, în același timp, alte categorii de asigurați de la acest drept, sunt încălcate prevederile art. 4 și art. 16 din Constituție, întrucât se instituie un tratament juridic diferit între persoane aflate în situații analoge.

9. Totodată, autoarea excepției arată că dispozițiile de lege criticate aduc atingerea art. 34 și art. 47 din Constituție, deoarece restrâng exercițiul dreptului de a beneficia de concediu de maternitate.

10. De asemenea, în opinia sa, este încălcat dreptul de proprietate, întrucât dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 i-au conferit un drept de creanță împotriva statului, dând naștere la speranța legitimă că indemnizația îi va fi plătită în momentul începerii concediului de maternitate. Speranța legitimă derivă în mod esențial și din aceea că, la data de 8 mai 2015, Casa Asigurarilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești a acceptat declarația sa pentru concedii și indemnizații și a încasat timp de 4 luni contribuția de concedii și indemnizații pentru veniturile realizate în calitate de avocat.

11. Autoarea excepției susține și că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 nu sunt clare și previzibile, întrucât din conținutul acestora nu se înțelege că nu va primi indemnizația de maternitate și pentru veniturile realizate în calitate de avocat.

12. De asemenea arată că restrângerea exercițiului drepturilor fundamentale mai sus amintite s-a făcut fără respectarea condițiilor prevăzute de art. 53 din Constituție.

13. Totodată, susține că sunt încălcate prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 se referă doar la pensii, nu și

la indemnizații de maternitate și nu a existat nicio situație urgentă care să justifice reglementarea acestei materii pe calea unei ordonanțe de urgență.

14. În sfârșit, susține că sunt încălcate prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, potrivit cărora ordonanțele de urgență nu pot afecta drepturi și libertăți fundamentale.

15. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, arată că situația autoarei excepției, care a avut calitatea de salariat concomitent cu cea de persoană care a desfășurat o activitate independentă, se încadrează în prevederile art. 1 alin. (1) lit. A din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005. Prevederile art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 se referă în mod expres numai la categoria persoanelor ce au calitatea de salariați la mai mulți angajatori, din care reclamanta nu face parte, întrucât a fost salariată și a desfășurat o activitate independentă. Rezultă că dispozițiile art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 nu îi sunt aplicabile.

16. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

17. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, referindu-se la criticile de neconstituționalitate extrinsecă aduse dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.035 din 14 septembrie 2010 și Decizia nr. 584 din 29 septembrie 2015. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă arată că sunt de asemenea aplicabile cele reținute prin Decizia nr. 584 din 29 septembrie 2015, Decizia nr. 324 din 25 iunie 2013 și Decizia nr. 57 din 16 februarie 2016. Referitor la prevederile art. 44 din Constituție arată că acestea nu sunt incidente în cauză. De asemenea apreciază că prevederile art. 53 din Constituție nu sunt aplicabile, întrucât textul de lege criticat nu vizează restrângerea exercițiului vreunui drept sau al unei libertăți fundamentale.

18. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale și invocă în acest sens cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 584 din 29 septembrie 2015.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concedii și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.074 din 29 noiembrie 2005, dispoziții potrivit cărora: „*Pentru persoana asigurată care se află în două sau mai multe situații prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. A și B și care desfășoară activitatea la mai mulți angajatori, la fiecare fiind asigurată conform prezentei ordonanțe de urgență, indemnizațiile se calculează și se plătesc, după caz, de fiecare angajator.*” Dispozițiile art. 1 alin. (1) lit. A și B din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 prevăd că: „(1) *Persoanele*

asigurate pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate în sistemul de asigurări sociale de sănătate, denumite în continuare asigurați, au dreptul, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, pe perioada în care au domiciliul sau reședința pe teritoriul României, la concedii medicale și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, dacă:

A. desfășoară activități pe bază de contract individual de muncă sau în baza raportului de serviciu, precum și orice alte activități dependente;

B. desfășoară activități în funcții electivă sau sunt numite în cadrul autorității executive, legislative ori judecătorești, pe durata mandatului, precum și membrii cooperatori dintr-o organizație a cooperăției meșteșugărești, ale căror drepturi și obligații sunt asimilate, în condițiile prezentei legi, cu ale persoanelor prevăzute la lit. A.”

22. Autoarea excepției consideră că dispozițiile de lege criticate aduc atingere următoarelor texte din Constituție: art. 4 referitor la unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 34 privind dreptul la ocrotirea sănătății, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 47 referitor la nivelul de trai, art. 53 care se referă la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți și art. 115 alin. (4) și (6) privind limitele delegării legislative.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autoarea acesteia critică art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 în principal pentru aspecte ce privesc conținutul acestui text de lege, dar și pentru aspecte referitoare la nerespectarea condițiilor de constituționalitate extrinsecă ale reglementării. Curtea apreciază că analizarea aspectelor de constituționalitate extrinsecă se impune în mod prioritar, astfel că urmează să se pronunțe mai întâi asupra acestora. În acest sens observă că, prin Decizia nr. 371 din 2 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 1 noiembrie 2016, paragraful 20, având a se pronunța asupra criticilor de neconstituționalitate care priveau dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 în raport cu prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, a reținut că motivele pe care Guvernul le-a invocat pentru a justifica emiterea acestui act normativ au avut în vedere: „*consolidarea financiară a sistemului public de pensii, prin externalizarea din bugetul asigurărilor sociale de stat a prestațiilor care nu au legătură directă cu asigurarea socială care privește pensiile*”, „*asigurarea cadrului legal necesar aplicării acestor măsuri care presupun modificări, pentru anul 2006, în structura bugetului asigurărilor sociale de stat și în aceea a Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, fapt ce impune reflectarea în bugetele anului 2006 a sumelor necesare*”, precum și „*faptul că măsura de susținere, din surse exterioare bugetului asigurărilor sociale de stat, a finanțării unor drepturi de asigurări sociale care nu au o legătură directă cu drepturile de pensie, a fost inclusă în aprilie 2004 în Planul de acțiune, ca una dintre acțiunile prevăzute pentru realizarea sarcinilor asumate prin «Împrumutul de ajustare programatică 2», corespunzător obiectivului specific «Îmbunătățirea sustenabilității financiare a sistemului de pensii»*”. Prin urmare, Curtea a observat că măsurile legislative reglementate pe calea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 au urmărit, în principal, asigurarea fondurilor necesare plății pensiilor, în caz contrar fiind afectate interesele persoanelor vârstnice și, în subsidiar, capacitatea de a respecta angajamentele privind politica de protecție socială asumate în Programul de guvernare 2005—2008 și în documentele de poziție întocmite în urma negocierilor de aderare la Uniunea Europeană, precum și de a elabora procedurile de implementare a acestui act normativ.

24. În prezenta cauză, autoarea excepției de neconstituționalitate susține că preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 se referă doar la pensii, nu și la indemnizații de maternitate și nu a existat nicio situație urgentă care să justifice reglementarea acestei din urmă materii

pe calea unei ordonanțe de urgență. Or, așa cum Curtea a reținut prin Decizia nr. 371 din 2 iunie 2016, externalizarea din bugetul asigurărilor sociale de stat a unor prestații care nu au legătură directă cu asigurarea socială care privește pensiile — printre care se numără și indemnizația de maternitate — a reprezentat una dintre rațiunile principale care au determinat adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, ca o măsură necesară asigurării fondurilor necesare plății pensiilor. Prin urmare, Curtea constată că, în contextul arătat, a existat o strânsă legătură între scopul principal urmărit prin emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 și reglementarea privind dreptul la indemnizația de maternitate, astfel că dispozițiile referitoare la acest drept nu depășesc obiectivele propuse prin acest act normativ.

25. În consecință, Curtea, constatând că aspectele de neconstituționalitate extrinsecă invocate de autoarea excepției nu sunt întemeiate, urmează să examineze soluția legislativă a art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 în raport cu criticile de neconstituționalitate privind încălcarea art. 4, art. 16, art. 44, art. 47, art. 53 și art. 115 alin. (6) din Constituție.

26. Astfel, Curtea reține că autoarea excepției de neconstituționalitate critică tratamentul juridic diferențiat pe care art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 îl instituie între beneficiarii indemnizației de maternitate, în funcție de categoria de asigurări din care fac parte. Diferența de reglementare se referă la dreptul de a beneficia de o indemnizație de maternitate calculată în raport cu toate veniturile pentru care a fost plătită contribuția de concedii și indemnizații. Compararea pe care autoarea excepției o face are în vedere categoria persoanelor care se încadrează în ipoteza art. 1 alin. (1) lit. A și B din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, pe de o parte, și avocații care nu sunt salariați, de cealaltă parte. Curtea apreciază însă că, în analiza de constituționalitate pe care o va efectua, nu poate aprecia asupra unui eventual tratament discriminatoriu care privește categoria profesională a avocaților, fără a avea în vedere toate celelalte persoane aflate, în contextul analizat, în aceeași situație cu aceștia.

27. În acest sens, Curtea reține că, potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, de concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate în sistemul de asigurări sociale de sănătate beneficiază persoanele care: „A. desfășoară activități pe bază de contract individual de muncă sau în baza raportului de serviciu, precum și orice alte activități dependente; B. desfășoară activități în funcții electivă sau sunt numite în cadrul autorității executive, legislative ori judecătorești, pe durata mandatului, precum și membrii cooperatori dintr-o organizație a cooperăției meșteșugărești, ale căror drepturi și obligații sunt asimilate, în condițiile prezentei legi, cu ale persoanelor prevăzute la lit. A; C. beneficiază de drepturi bănești lunare ce se suportă din bugetul asigurărilor pentru șomaj, în condițiile legii”. De asemenea, art. 1 alin. (2) din ordonanță prevede că beneficiază de aceleași drepturi și persoanele care sunt „a) asociați, comandanți sau acționari; b) administratori sau manageri care au încheiat contract de administrare ori de management; c) membri ai asociației familiale; d) autorizate să desfășoare activități independente; e) persoane care încheie un contract de asigurări sociale pentru concedii și indemnizații pentru maternitate și concedii și indemnizații pentru îngrijirea copilului bolnav, în condițiile în care au început stagiul de cotizare până la data de 1 ianuarie 2006; f) soția/soțul titularului întreprinderii individuale/persoanei fizice autorizate care, fără a fi înregistrată/inregistrat în registrul comerțului și autorizată/autorizat să funcționeze ea însăși/el însuși ca titular a/al întreprinderii individuale/persoană fizică autorizată sau fără a fi salariată/salariat, participă în mod obișnuit la activitatea întreprinderii individuale/persoanei fizice autorizate, îndeplinind fie aceleași sarcini, fie sarcini complementare”. Curtea

precizează că art. 1 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 a fost abrogat prin art. IX pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 891 din 30 decembrie 2010. Art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 prevede că în categoria beneficiarilor drepturilor prevăzute de acest act normativ sunt incluși și pensionarii de invaliditate gradul III și pensionarii nevăzători, care se află în una dintre situațiile prevăzute la alin. (2) lit. c) și d).

28. Acordarea concediilor și indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate este condiționată de realizarea unui stagiul de cotizare prin plata contribuției pentru concedii și indemnizații (art. 3 și 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005).

29. Contribuția se plătește, după caz, de către angajatori sau instituția care administrează bugetul asigurărilor pentru șomaj, în situația asigurărilor prevăzute la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, ori de către asigurații înșiși în ipoteza art. 1 alin. (2) din aceeași ordonanță.

30. Baza de calcul lunară a contribuției pentru concedii și indemnizații este supusă unei plafonări. În acest sens, art. 6 alin. (8) și (9) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 prevăd că „Baza lunară de calcul a contribuției pentru concedii și indemnizații pentru persoanele prevăzute la art. 1 alin. (1) nu poate fi mai mare decât produsul dintre numărul asigurărilor din luna pentru care se calculează contribuția și valoarea corespunzătoare a 12 salarii minime brute pe țară”, precum și că „Baza de calcul a contribuției pentru concedii și indemnizații pentru persoanele prevăzute la art. 1 alin. (2) nu poate depăși plafonul a 12 salarii minime brute pe țară.”

31. Corespunzător, art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 prevede că „Baza de calcul a indemnizațiilor prevăzute la art. 2 se determină ca medie a veniturilor lunare din ultimele 6 luni din cele 12 luni din care se constituie stagiul de cotizare, până la limita a 12 salarii minime brute pe țară lunar, pe baza cărora se calculează contribuția pentru concedii și indemnizații.”

32. În ceea ce privește indemnizația de maternitate, la care se referă autoarea excepției, Curtea reține că art. 47 alin. (2) din Constituție consacră în mod expres, în rândul drepturilor fundamentale, dreptul la concediu de maternitate plătit, în timp ce dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 reglementează condițiile de acordare a acestui drept. Astfel, potrivit art. 25 alin. (1) din acest act normativ, cuantumului brut lunar al indemnizației de maternitate este de 85% din baza de calcul stabilită conform art. 10.

33. Dispozițiile art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, supuse analizei de constituționalitate, stabilesc că o persoană asigurată, care se află în două sau mai multe situații prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. A și B și care desfășoară activitatea la mai mulți angajatori, la fiecare fiind asigurată conform acestei ordonanțe de urgență, va beneficia de indemnizațiile reglementate în acest act normativ din partea fiecărui angajator.

34. În practică, casele de asigurări sociale de sănătate au interpretat în mod constant aceste dispoziții de lege în sensul că doar persoanele care cumulează calitatea de asigurat în mai multe dintre situațiile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. A sau B din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 beneficiază de dreptul de a li se calcula și plăti indemnizațiile prevăzute de această ordonanță aferent tuturor veniturilor realizate pentru care s-a plătit contribuția de concedii și indemnizații. În acest sens, casele de asigurări sociale de sănătate au susținut că, „în cazul în care legiuitorul ar fi dorit extinderea acestui dublu beneficiu la toate persoanele prevăzute de art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, individualizarea expresă

din art. 1 alin. (1) lit. A și B nu ar mai fi avut nicio rațiune”. Cu alte cuvinte, din această interpretare s-a desprins concluzia că, dacă o persoană se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. A sau B din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 și, în același timp, întrunește calitatea de asigurat în celelalte situații prevăzute în art. 1 din același act normativ, va primi o indemnizație calculată **doar** în raport cu veniturile realizate din exercitarea activităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. A sau B. În concret, în temeiul acestei interpretări, o persoană care este salariată și în același timp desfășoară o activitate independentă, plătind contribuție pentru concedii și indemnizații aferentă ambelor calități menționate, va primi o indemnizație de asigurări calculată doar în raport cu veniturile realizate ca salariată.

35. Curtea observă că interpretarea dată de casele de asigurări de sănătate dispozițiilor art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 nu a fost confirmată întotdeauna de către instanțele de judecată. În acest sens este relevant de amintit că prin Sentința civilă nr. 4.162 din 20 aprilie 2016, pronunțată de Tribunalul București — Secția VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 47.685/3/2015, cât și prin Decizia civilă nr. 1.124/2017 din 23 februarie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, cu prilejul soluționării apelului formulat împotriva sentinței mai sus amintite, instanțele de judecată au dat câștig de cauză acțiunii formulate de autoarea prezentei excepții de neconstituționalitate, reținând că: „indemnizația de maternitate primită în calitate de salariat nu exclude dreptul de a beneficia de indemnizație de maternitate și în raport de calitatea de avocat, cât timp s-au achitat cotele de contribuție aferente ambelor surse de venit.”

36. Cu toate acestea, Curtea apreciază că aspectele invocate de autoarea excepției nu pot fi restrânse la o simplă problemă de interpretare a legii de competența instanțelor de judecată. Astfel, Curtea observă că art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 face trimitere expresă doar la anumite categorii de asigurați, limitând astfel extinderea ipotezei legale cu privire la persoanele care nu se încadrează în situația prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. A și B din acest act normativ. În plus, scopul textului de lege nu este evident. Astfel, dacă legiuitorul a intenționat doar ca prin dispozițiile art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 să clarifice modul în care se stabilesc și se plătesc indemnizațiile în cazul persoanelor care cumulează mai multe calități de asigurat decurgând din mai multe raporturi de muncă, de serviciu sau alte raporturi de tip angajator-salariat, se ridică întrebarea asupra caracterului consecvent al reglementării, de vreme ce, pentru alte situații de cumul decât cele prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. A și B nu a făcut astfel de clarificări procedurale. Prin urmare, Curtea apreciază că textul de lege, prin modul de reglementare, justifică o interpretare în sensul celei formulate de casele de asigurări de sănătate, anume aceea de a stabili, cu caracter limitativ, situațiile când indemnizația de maternitate poate fi acordată cumulativ și de a exclude, pe cale de consecință, de la acest beneficiu persoanele care nu sunt prevăzute în ipoteza normei.

37. Așa fiind, Curtea urmează să analizeze în continuare dacă soluția legislativă cuprinsă în art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, care exclude posibilitatea acordării indemnizației de maternitate calculate în raport cu **toate veniturile** pentru care asiguratul a plătit contribuția pentru concedii și indemnizații, în alte situații decât cele prevăzute expres de art. 1 alin. (1) lit. A și B, este în acord cu prevederile constituționale ale art. 4, art. 16, art. 44, art. 47, art. 53 și art. 115 alin. (6).

38. Astfel, Curtea va examina dacă tratamentul juridic distinct pe care art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 îl instituie între diferitele categorii de asigurați

pentru concedii medicale și indemnizații de asigurări sociale de sănătate este justificat de rațiuni obiective ori are un caracter arbitrar. În acest sens amintește că, prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, a statuat că „principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.” De asemenea, prin Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Curtea a arătat că „situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații analoge, trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă.” Prin Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, Curtea a mai precizat că „nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului. În acest sens, Curtea constată că, potrivit jurisprudenței sale, discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept (Decizia Curții Constituționale nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, Decizia nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, sau Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014). În schimb, privilegiul se definește ca un avantaj sau favoare nejustificată acordată unei persoane/categorii de persoane; în acest caz, neconstituționalitatea privilegiului nu echivalează cu acordarea beneficiului acestuia tuturor persoanelor/categoriilor de persoane, ci cu eliminarea sa, respectiv cu eliminarea privilegiului nejustificat acordat. Așadar, Curtea reține că sintagma «*fără privilegii și fără discriminări*» din cuprinsul art. 16 alin. (1) din Constituție privește două ipoteze normative distincte, iar incidența uneia sau alteia dintre acestea implică, în mod necesar, sancțiuni de drept constituțional diferite astfel cum s-a arătat mai sus.”

39. Raportând cele reținute în jurisprudența sa la problematica analizată în prezenta excepție de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 prevăd contributivitatea ca o condiție esențială pentru accesul la drepturile prevăzute de acest act normativ. Astfel, asigurații trebuie să plătească o contribuție de asigurări sociale de sănătate destinată suportării indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate. De asemenea, art. 31 din același act normativ precizează că, pentru a beneficia de concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, persoanele prevăzute la art. 1 trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții: să îndeplinească stagiul minim de cotizare prevăzut în această ordonanță de urgență și să prezinte adevărata de la plătitorul de indemnizații din care să reiasă numărul de zile de concediu de incapacitate temporară de muncă avute în ultimele 12 luni, cu excepția urgențelor medico-chirurgicale sau a bolilor

infectocontagioase din grupa A. **Aceste dispoziții de lege nu fac nicio diferență între diversele categorii de asigurați prevăzute în acest act normativ.**

40. Din contră, alte prevederi din același act normativ instituie un tratament diferit pentru persoanele aflate în ipoteza art. 1 alin. (1) lit. A și B în raport cu ceilalți asigurați. Astfel, dispozițiile art. 6 prevăd reguli diferite după cum plata contribuției de concedii și asigurări se face de angajatori pentru asigurații prevăzuți la art. 1 alin. (1) lit. A și B, instituția care administrează bugetul asigurărilor pentru șomaj pentru asigurații prevăzuți la art. 1 alin. (1) lit. C, ori persoanele prevăzute la art. 1 alin. (2). **Aceste diferențe de tratament sunt justificate și chiar impuse de împrejurări obiective**, precum faptul că în cazul persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (2) nu se poate vorbi despre existența unui angajator, astfel încât obligația de a se asigura și de a plăti contribuția pentru concedii și indemnizații revine asiguratului. De asemenea, pentru rațiuni asemănătoare, baza de calcul lunară a contribuției pentru concedii și indemnizații va fi calculată diferit după cum este plătită de angajator ori de asigurat.

41. **Curtea apreciază însă că aceste situații diferite, care impun anumite reguli procedurale specifice fiecărei categorii de asigurați avute în vedere, nu justifică însă și un tratament diferit sub aspectul drepturilor substanțiale de asigurări sociale cuvenite.** Astfel, Curtea consideră că determinantă pentru aprecierea rașunilor care justifică sau nu un tratament juridic diferențiat sub aspectul drepturilor la concedii și indemnizații de asigurări de sănătate este condiția care permite accesul asiguraților la aceste drepturi. Or, așa cum s-a reținut mai sus, această condiție privește îndeplinirea unui stagiului de cotizare și este aplicabilă, fără deosebiri, tuturor asiguraților. Prin urmare, Curtea apreciază că, în măsura în care persoanele prevăzute la art. 1 alin. (1), (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 au îndeplinit această condiție, au dreptul, în egală măsură, la o indemnizație de maternitate al cărei quantum să reprezinte, așa cum reiese din art. 10 alin. (1) și art. 25 alin. (1) din același act normativ, **85% din media tuturor veniturilor lunare** din ultimele 6 luni din cele 12 luni din care se constituie stagiul de cotizare, până la limita a 12 salarii minime brute pe țară lunar, venituri pentru care a fost plătită contribuția de concedii și indemnizații în sistemul de asigurări sociale de sănătate.

42. Prin urmare, Curtea consideră că soluția legislativă cuprinsă în art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 este o consecință logică, ce decurge din principiul contributivității. În același timp însă, excluderea arbitrară a celorlalte categorii de asigurați de la același beneficiu dobândește valențe discriminatorii, în sensul precizat prin Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, mai sus amintită, cu încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

43. Curtea precizează că această concluzie nu contrazice cele reținute în paragraful 15 al Deciziei nr. 584 din 29 septembrie 2015, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 de 24 noiembrie 2015, în care a arătat că „prin reglementarea categoriilor de persoane asigurate care pot beneficia de concedii medicale și de indemnizația de maternitate nu se instituie discriminări între persoane aflate în situații identice sau analoage”, întrucât considerentele deciziei amintite se refereau la dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, al căror conținut, așa cum s-a menționat și mai sus, se rezumă doar la enumerarea categoriilor de persoane asigurate pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate. Or, în mod logic, o simplă enumerare a asiguraților nu creează prin ea însăși o discriminare, în contextul avut în vedere, și este diferită de ipoteza textului de lege supus analizei de constituționalitate în prezenta cauză.

44. În continuare, Curtea va analiza criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art. 47 alin. (2) din

Constituție. În acest sens reține că prevederile acestui text constituțional consacră în mod expres dreptul la concedii de maternitate plătit, lăsând însă legiuitorului ordinar atribuția de a stabili condițiile și limitele acordării acestui drept. Cu toate acestea, libertatea legiferării nu justifică instituirea unor norme de lege cu caracter discriminatoriu, arbitrar, care instituie o diferență de tratament în ceea ce privește exercițiul dreptului la concedii de maternitate plătit. Un astfel de tratament discriminatoriu apare ca o restrângere nejustificată a exercițiului acestui drept fundamental pentru asigurații care nu se încadrează în ipoteza art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, contrară nu doar prevederilor art. 47 alin. (2) din Constituție, dar și celor ale art. 53 din același act normativ fundamental.

45. În ceea ce privește critica raportată la prevederile art. 44 din Constituție, Curtea reține că autoarea excepției de neconstituționalitate invocă existența unei speranțe legitime de a obține indemnizația de maternitate calculată în raport cu toate veniturile pentru care a plătit contribuția de concedii și indemnizații. Îndeplinirea obligației de a contribui și acceptarea acestei contribuții de către casa de asigurări de sănătate reprezintă argumentele autoarei excepției care dovedesc temeiurile legale ale acestei speranțe.

46. Față de aceste critici, Curtea reține că, odată consacrată prin Hotărârea din 29 noiembrie 1991, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Pine Valley Developments Ltd. și alții contra Irlandei*, noțiunea de „speranță legitimă” a fost menținută și îmbogățită în jurisprudența Curții de la Strasbourg prin diverse spețe, așa cum sunt Hotărârea din 24 iunie 2003, pronunțată în Cauza *Stretch contra Regatului Unit*, sau Hotărârea din 20 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *Pressos Compania Naviera S.A. și alții contra Belgiei*. Din considerentele acestor hotărâri, dar și din cele precizate în alte spețe ale instanței de la Strasbourg, speranța legitimă s-a conturat ca un element sau un corolar al dreptului de proprietate revendicat, ce cade sub incidența protecției art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor Omului și a libertăților fundamentale. Cu toate acestea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat că, oricât de întemeiată ar putea fi din punct de vedere moral, speranța de a dobândi o valoare patrimonială nu dobândește caracter legitim decât dacă se întemeiază pe o dispoziție legală sau pe o decizie judiciară (Decizia din 10 iulie 2002, pronunțată în Cauza *Gratzinger și Gratzingerova contra Republicii Cehe*). De asemenea, în Hotărârea din 28 septembrie 2004, pronunțată în Cauza *Kopecký contra Slovaciei*, Curtea a arătat că nu se poate vorbi despre existența unei speranțe legitime atunci când există o dispută referitoare la corecta interpretare și aplicare a legii, iar pretențiile reclamantului sunt respinse de instanțele naționale.

47. Analizând dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate în prezenta cauză prin prisma principiilor statuate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, invocate mai sus, Curtea Constituțională amintește că art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 exclude posibilitatea acordării indemnizației de maternitate calculate în raport cu toate veniturile pentru care asiguratul a plătit contribuția pentru concedii și indemnizații, în alte situații decât cele prevăzute expres de art. 1 alin. (1) lit. A și B. Prin urmare, s-ar putea susține că pretențiile autoarei excepției nu sunt susținute de cadrul legal, neîncadrându-se în categoriile de persoane beneficiare, expres și limitativ prevăzute de acest text legal și astfel nu se poate vorbi despre existența unei speranțe legitime. În același timp însă, Curtea reține că dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 prevăd contributivitatea ca o condiție esențială pentru accesul la drepturile prevăzute de acest act normativ, iar art. 3¹ din același act normativ precizează că, pentru a beneficia de concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, persoanele prevăzute la art. 1 trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții: să îndeplinească stagiul minim de cotizare

prevăzut în această ordonanță de urgență și să prezinte adeverința de la plătitorul de indemnizații din care să reiasă numărul de zile de concediu de incapacitate temporară de muncă avute în ultimele 12 luni, cu excepția urgențelor medico-chirurgicale sau a bolilor infectocontagioase din grupa A. Aceste dispoziții de lege trebuie interpretate nu doar din perspectiva în care condiționează dobândirea dreptului la concediile și indemnizațiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, ci și din aceea în care garantează dobândirea acestui drept pentru asigurații care îndeplinesc cerințele legale. Altfel spus, Curtea apreciază că **realizarea obligației de a contribui pentru concedii și indemnizații, în sistemul de asigurări sociale de sănătate reprezintă nu doar o condiție, ci și o garanție a obținerii dreptului la concedii și indemnizații**, în cuantumul specificat prin art. 10 alin. (1) și art. 25 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, respectiv 85% din media tuturor veniturilor lunare din ultimele 6 luni din cele 12 luni din care se constituie stagiul de cotizare, până la limita a 12 salarii minime brute pe țară lunar, venituri pentru care a fost plătită contribuția de concedii și indemnizații în sistemul de asigurări sociale de sănătate.

48. Așa fiind, Curtea constată că reținerea contribuției autoarei excepției aferente veniturilor obținute din desfășurarea unei activități independente s-a realizat în temeiul și cu respectarea dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005. Aceleași dispoziții legale au dat naștere unei speranțe legitime că, odată îndeplinite condițiile referitoare la realizarea stagiului de cotizare legal, asiguratul va dobândi drepturile stabilite prin acest act normativ.

Instanțele de judecată, dând câștig de cauză autoarei excepției, prin Sentința civilă nr. 4.162 din 20 aprilie 2016, pronunțată de Tribunalul București — Secția VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 47.685/3/2015, cât și prin Decizia civilă nr. 1.124/2017 din 23 februarie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, au subliniat faptul că, exceptând dispozițiile art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, ansamblul reglementării cuprinse în acest act normativ conduce și îndreptățește așteptarea asiguratului că va dobândi o indemnizație calculată în raport cu toate veniturile pentru care a contribuit.

49. Având în vedere toate aceste aspecte, precum și întreaga reglementare a Ordonanței de urgență a Guvernului

nr. 158/2005, Curtea apreciază că un asigurat aflat în situația autoarei excepției avea temeuri legale suficiente pentru a susține concluzia că va beneficia de o indemnizație calculată în raport cu toate veniturile pentru care a plătit contribuția de concedii și indemnizații, astfel că se poate vorbi de existența unei speranțe legitime de a dobândi un astfel de drept. Așa cum Curtea a reținut mai sus, realizarea stagiului de cotizare reprezenta o garanție în acest sens, iar prevederile art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 reglementau cuantumul brut lunar al indemnizației de maternitate fără a face nicio distincție între asigurați. Prin urmare, dispozițiile art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, care exclud acest drept pentru persoanele care nu sunt prevăzute în mod expres în ipoteza normei, apar, în consecință, ca o veritabilă atingere a prevederilor convenționale și constituționale referitoare la dreptul de proprietate și instituie o soluție discriminatorie, lipsită de justificare rațională în contextul unei reglementări care conduce, prin tot restul dispozițiilor sale, către o concluzie diferită.

50. În sfârșit, având în vedere cele reținute mai sus, referitor la caracterul discriminator al soluției legislative cuprinsă în art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, dar și cu privire la restrângerea exercițiului dreptului la concediu de maternitate plătit și a dreptului de proprietate, Curtea apreciază că sunt susținute și criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, potrivit cărora drepturile fundamentale nu pot fi afectate pe calea ordonanțelor de urgență.

51. În concluzie, Curtea apreciază că îndeplinirea obligațiilor legale referitoare la stagiul de cotizare pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate în sistemul de asigurări sociale de sănătate publică trebuie să dea dreptul tuturor persoanelor care au contribuit, aflându-se în una sau mai multe situații prevăzute la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, la o indemnizație de maternitate calculată în raport cu toate veniturile pentru care a plătit contribuția și, întrucât soluția legislativă cuprinsă în art. 33 din această ordonanță exclude de la acest drept anumite categorii de asigurați, este neconstituțională, contravenind prevederilor art. 16, art. 44, art. 47 alin. (2) și art. 115 alin. (6) din Constituție.

52. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Andra-Roxana Trandafir în Dosarul nr. 47.685/3/2015 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că soluția legislativă cuprinsă în art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, care exclude posibilitatea acordării indemnizației de maternitate calculate în raport cu toate veniturile pe baza cărora s-a calculat și plătit contribuția pentru concedii și indemnizații, în alte situații decât cele prevăzute expres de acest text de lege, este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru completarea Hotărârii Guvernului nr. 313/2017 privind înființarea, organizarea și funcționarea Departamentului pentru dezvoltare durabilă

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 313/2017 privind înființarea, organizarea și funcționarea Departamentului pentru dezvoltare durabilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 356 din 15 mai 2017, se completează după cum urmează:

1. La articolul 3 alineatul (1), după litera r) se introduc două noi litere, literele s) și ș), cu următorul cuprins:

„s) inițiază, organizează și finanțează, inclusiv în colaborare cu autorități publice centrale, instituții publice sau organizații neguvernamentale, naționale și internaționale, proiecte și acțiuni de comunicare și informare publică, în condițiile legii, având ca obiectiv stimularea dezbaterii publice privind dezvoltarea durabilă a României, în context european și mondial, precum și diseminarea informațiilor de interes public privind Strategia națională de dezvoltare durabilă a României și orice alte politici și strategii sectoriale ale Guvernului în acest domeniu;

ș) inițiază, organizează, finanțează și participă, inclusiv în colaborare cu autorități publice centrale, instituții publice sau organizații neguvernamentale, naționale și internaționale, la implementarea/monitorizarea proiectelor din domeniul dezvoltării durabile, în condițiile legii.”

2. La articolul 4, după alineatul (3) se introduc două noi alineate, alineatele (4) și (5), cu următorul cuprins:

„(4) În exercitarea atribuțiilor și funcțiilor sale și în scopul îndeplinirii activității pe care o desfășoară conform legii, Departamentul, prin Secretariatul General al Guvernului, poate derula proiecte cu finanțare din fonduri structurale, bugetare sau din alte surse, în condițiile legii, și cu finanțare externă nerambursabilă.

(5) În scopul îndeplinirii atribuțiilor sale, Departamentul poate:

a) organiza, finanța și participa la conferințe, dezbateri publice, reuniuni, seminare, colocvii, mese rotunde, workshopuri, schimburi de experiență, vizite de documentare, întâlniri de lucru, expoziții, congrese și alte evenimente publice desfășurate în țară sau în străinătate;

b) realiza și achiziționa, în condițiile legii, publicații și materiale de prezentare și promovare privind dezvoltarea durabilă;

c) realiza și achiziționa, în condițiile legii, baze de date, studii, evaluări, rapoarte, analize de politici publice și strategii pentru optimizarea strategiilor guvernamentale;

d) invita în România reprezentanți ai unor instituții academice, de cercetare, experți și consultanți în domeniul dezvoltării durabile, reprezentanți ai unor instituții de media, organizații neguvernamentale, ai unor organizații internaționale, ai unor instituții europene.”

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 11 octombrie 2017.
Nr. 743.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru eliberarea domnului Enache Jiru din funcția
de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Enache Jiru se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 12 octombrie 2017.
Nr. 645.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Tiberiu Valentin Mavrodin
în funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Tiberiu Valentin Mavrodin se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 12 octombrie 2017.
Nr. 646.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

